

GRÓF JUDIT HAJÓNAPLÓJA – KULTÚRÁK TALÁLKOZÁSA A TENGERSZINT ALATT

Utazás az óceánon, kézfogás a halállal

2015. 02. 07. szombat
KISALFÖLD

Két éven át dolgozott hatalmas óceánjárókon, miután a Pázmány-egyetemen két szakon diplomázott. Alig múlt harmincéves, de kalandjai már könyv lapjaira kíváncsnak. Távoli országokban járt, aztán egy súlyos betegség miatt a halállal fogott kezét. Gróf Judit újra felépítette önmagát – és győzött.

SOPRONKÖVESD
NAGY MÁRTA

Sokan állva hallgatták végig Gróf Judit kétórás előadását, ami a Hajónapló – Kultúrák találkozása a tengerszint alatt című kiállítását kísérte a sopronkövesdi alkotóházban. Két évet töltött óceánjáró hajókon, a luxus és a mögötte nem mindig látszó munka úszó világában. Élményeiről, tapasztalatairól mesélt, filmeket vetített, míg fotói és relikviái a falakat díszítették. Az előadást már várták a kövesdiek, hiszen tavaly elmaradt. Judit súlyos agyműtétje miatt kellett elhalasztani...

„Gróf Judit vagyok, aki hálás minden újabb élményért.”

– Amikor a diplomaosztó után először készültem külföldre, önmagamot akartam legyőzni. Az önállóságot szerettem volna megtanulni – mondja a csinos, energikus Gróf Judit, akit ugyancsak megpróbált az élet az elmúlt években. Diplomaosztója után Londonban volt bébiszitter, hazatérve a turizmusban dolgozott, közben óradóként a soproni egyetemen oktatott.

„A világ egy könyv. Aki nem utazik, csak egy lapját olvassa el.” Szent Ágoston gondolatával indította naplóját Gróf Judit, kiállítását Pécsen és a tervek szerint Sopronban is látjuk majd.

– Sok volt a kettő együtt és a magánéletem is úgy alakult, hogy menni akartam világot látni. Jelentkeztem a hajóra korábban is, de nem volt nekem való munka. Akkor viszont már vállaltam azt is, hogy szobalány leszek, csak mehessek – emlékszik vissza Judit. 2011. október 28-án Barcelonában szállt fel a tizenöt emeletes (plusz három a tengerszint alatt), 3300 vendég kényelmét szolgáló, közel 1400 fős személyzettel rendelkező óceánjáróra.

– Többet láttam a világból, mint a legtöbb ember, de ezt nem adták ingyen. Rengeteg munka, kényelmetlenség, szorongás volt abban a két évben, de sok-sok öröm és hatalmas élmények is. Egyetlen percét

sem bántam meg – mosolyog Gróf Judit és legszebb emlékeit sorolja: a Bahamák fehér homokos partján állva csodálta az azürkék óceánt, nem feledi a balinéz hindu munkatársak egzotikus ünnepeit, a delfinekkel úszást, a jamaicai piacot, ahol ő volt az egyetlen fehér ember. A mérleg másik oldalán a napi 10–12 óra munka áll, s persze nem éppen diplomásnak való feladat. Mégis...

– A hajón hatvanöt különböző nemzetiségű ember dolgozott, a hosszú úton és munka közben megismertük egymás kultúráját, megtanultuk a kölcsönös elfogadás és tisztelet fontosságát – komolyodik el Judit, aki azóta is barátjának tudja volt munkatársait szerte a nagyvilágban. Hazatérte után

aztán szüksége is lett arra, hogy sokan imádkozzanak érte. Alighogy elkezdett dolgozni, egy rosszullet után kiderült: nagy kiterjedésű agyi érfejlődési rendellenességét, amiről addig nem is tudott, azonnal műteni kell. Az élete volt veszélyben...

– Kétszer műtöttek Pécsen, most már jól vagyok. A kétéves hajóút és a betegség átforgatták az életem, sok mindent másként látok. Tudom már, nem az számít, mi van a nevem mögött, hanem az élmény a fontos, amit megéltem. Mit mondjak, ki vagyok? Egyetemen oktató vagy szobalány? Recepció vagy világotutazó? Minek besorolni magam bármelyik skatulyába? Gróf Judit vagyok, aki hálás minden újabb élményért.